

Φέτος δὲν ἤλθες ἔδικα,
γλέντια θά ἔγες ἄλλοτρίτικα,
χοροὶ ἴσ'α Πιθαρῆδικα,
χοροὶ καὶ ἴσ' Ἀναφοτρίτικα.

Τὴν Ἀπόκρηα κυττάζω
καὶ χορὸ προτομαζῶ,
βρέ κἀλῶς τὴν, βρέ κἀλῶς τὴν, τρέχ' ἢ σῆρα, τρέχ' ἢ μᾶρα,
κι' ὁ λῶς κι' ἢ μαγγαζία,
κι' ἢ μουτσουνα σου, κυρία,
τῶν κουτῶν ζυμῶν τὸ πνεῦμα, τῶν ζυμῶν τὴν κουταμάρα.

Κόττα ντάμαις καὶ κορίτσια,
ποῦ κοντεῖουσι νὰ κρεπάρουν,
τοῦ Ρωμάνου τὰ σερίτσια,
κἀθὸ τόσο φηγουράρουν,
δεῖψα βραδῦ παρὰ βραδῦ, διπλομακτικὴ κουβέντα,
καὶ θαυμάζουν εἰ Μανίστροι τὰ μεγάλα φουρμινέτα.

Τὴν Ἀπόκρηα κυττάζω
καὶ χορὸ προτομαζῶ,
πλὴν μ' ἐκάλεσε σὲ μπᾶλο κι' ἢ μαντάμ ἐνὸς φωμᾶ,
ποῦ μεγάλως μ' ἐκτιμᾶ,
καὶ τῆς εἶπα πῶς θά πάω, μὰ γιὰ τούτῃ τὴν τιμὴ
μὴ δεκάρα παρακάτω νὰ μοῦ εἶνῃ τὸ φωμᾶ.

Πλήρης δόξης ὁ τῶν μπᾶλων καὶ τοῦ κἀλλους οὐρανός,
κι' ἢ ψυχὴ τοῦ κθενός
γαυριᾶ κι' ἀναγαλλιάει
πῶς ὁ κόρηος κλημιζαί
γλυκοβύζαστο βαστάζει
γάλα πηρόντης Ρωμιάς.

Ἦ θεάματος μαγεία!...
κόρροι ντισεγαῖ καὶ μῆ,
ντεκολῆ, χορὸς, ὑγεία,
κι' ἀπὸ τοῖπουρα ζουμᾶ.

Π.—Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, κἀλῶς τὴν τὴν σουρτοῦκα,
πῶχει μασέλα ψεύτικη καὶ ψεύτικη περούκα,
ἴσ' ὁ πέρασμά σου στρώνονται στολισμάτα καὶ ράκη,
μαυρίζε κἀτασπερο μαλλὶ κι' ἀσπρίζε τὸ κοράκι.

Τῶν μασκαρῶν ἢ κοιτῆς κι' ἢ πάμφωτος ἐστία
τὴν δεσποινᾶ τῆς δεχεται
νὰ πῆ καμπόσαις μόμελαις, νὰ πῆ καμπόσ' ἀστεία,
κι' ὄλο καὶ καταβρίζεται.

Ἦ θάλασο' ἀντερρίζεται, καὶ τὰ βουνά κι' οἱ βράχοι
φτερνίζονται ἴσ' ὁ θάλα σου σὰν νᾶπαθον συνάχι,
καὶ γῶρω ἴσ' τὴν κἀρῖτσα σου πολέμων παλληκάρια
σελόνουν πράσιν' ἔλογα, τρῶν πράσινα χριδιάρια.

Μίς' ἀπὸ βούρκουσι παστρίκα πηδῶν πολλὰ φουρούνια,
οἱ μασκαρῶδες μὴ τοῦς μὴ πηγαίνουσι χίρι χίρι,
κι' ἢ μπαλαρίνιας τῶν χορῶν τεντῶνουν τὰ ρουβουζία
ἴσ' ὁ καθαῖρο τᾶλογο νὰ μαυρισθ' ἴσ' ἀγέρι.

Μάτια γλαρὰ λιγόνονται, μάτια φωτιᾶς σκορπῶνε,
βαλσάρουν κρέιατα γυμνὰ καὶ κόκκιλα περίσσια,
κι' ὄλοι τὰ βλέπουνε καὶ λέν' ἴσ' τὴν Ἐκθεσι νὰ πᾶνε,
ποῦ τώρα μὲ τὴν ἄνοιξ' θά γίνῃ ἴσ' ἂ Παρῖσια.

Γλώσσαις καὶ πέναις ἀκοῦθ' καθένας σουκρῆς,
κουρεῖουσι εἰ μπαρμπιτῆρες τὴν κουτῆρα τοῦ κασιδῆ,
βγαίνουσι ἴσ' ὁ χοροτᾶραο νυρῆδες λιγεραῖς,
ἰδρόνουν αἶμα τὰ σπαθιά, τὰ μάγουλα φρεασιδῆ.

Ἀνάθειν κι' οἱ πόλῳφοι τοῦ Παρλαμῆντου γλόμποι,
κι' ἀρχίζουσι νὰ πατριτῆ
τῶν Βουλευτῶν τ' ἀπὲρ μιντι,
ποῦ δένονται καὶ λόνονται σφιχτοδεμένοι κόμποι.

Γιὰ τὸν σερὸ Σιμόπουλο φιλονεικοῦν σπαθίτοι
ἂν εἴδουσι πῶς ἔλειπαν τὰ τέσσαρα καὶ κᾶτι,
κι' ἔκαινος ὁ πολυζερὸς τοῦς λείει νῶτα μπινε
πῶς τίποτα δὲν εἴδουσι, κι' ἀφῆστε τοὺς νὰ λένε.

Ἡμέρα δὲν ἐξημέρωσε, δὲν σίγγει χερσούη,
ποῦ κι' ἔνα νομοσχέδι' ἴσ' τὴ μισὴ νὰ μὴ ἔγῃ,
δὲν εἶναι μεταρρῳθίμας, δὲν εἶναι φρονιμῆ,
ὅπου νὰ μὴν ἐπέρσει ἴσ' ὁ κᾶνος τὰ λιμπρέτα,
καὶ μῆτε διοργάνωσις δὲν εἶναι καμιά,
ὅπου νὰ μὴν τὴν παίζουσι τῶν ὄρων ὀργανῆτα.

Ἐὶ εἰ σκυλιά, ποῦ τᾶφσαν ἀδέσποτα καὶ μόνα
ἴσ' ὁν εἰκοστὸν αἰῶνα,
καὶ μῆς ἴσ' τῆς ρούγας τριγυρῶν σὰν τοὺς λιμοκοντόρους
γιὰ νὰ μὴ εἶνουν φόρουσι.

Ἐὶ εἰ καλῶς τὴν τὴν κυρὰ μὲ μᾶσκαις, μὲ μουντζούραις,
μὲ τοὺς σουρτοῦς, μὲ τὰ μπαστόν, μὲ κοτιλιὸν φηγούρας,
καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, τὴν ξινη καὶ τὴν ντόπια,
τινῆ τινῆ, ἀμὰν καὶ γεραμὰν, βάλτε φωτιᾶ ἴσ' ὁ τῶπια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ἔστειλαν κι' ἐμᾶς ἀσπῶνι σκουασίας εἰδικῆς,
ἔργων τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιομηχανικῆς,
ποῦ διδάσκοντα τελείως πλουτοφόρουσι τέγγας τόσοι
καὶ πολλοὺς καρποῦς γενναίους καὶ μᾶς εἶρε καὶ θά δώσῃ,
εὐεθῶντοσι ἀξίως μετὰ γνώσεσι καὶ νοῦ
ἴσ' ὁ θῶνος τοῦ Ρουσοπούλου, ἐπιστῆμονος δεινοῦ.

Ἐβῆκαν τὰ ποιήματα Καμπούργου τοῦ Γιάννη,
ποῦ τὴν πρωτοτυπία των κανένας δὲν τὴν εἶβανι,
ποικίλα κι' ἰδιόρρημα μὲ πάθος καὶ μὴ πόνον,
ἀπῆχησις ἀρμονικῆ παρφυγῆμένων χρόνων.

Ἐβγαλε τὰ δράματα τοῦ κι' ὁ Πανάγος Μελισσιώτης.
ποιητῆς δραματογράφος καὶ κουρεῖος καὶ πατριώτης,
δράματα μὲ τῶσον εἰστρον καὶ μὲ πῦρ Ἑλληνικόν,
εἰκονίζοντα τὸν βίον τὸν ἀπῶνι καὶ φυσικόν.

Στέφανος Ζωγραφίδης, νέος ἐν τοῖς ἀρίστοις,
ἱστορικῆς διδάκτωρ καὶ λειτουργὸς καὶ μύστης,
ἱατρικῆς μελέτης ἐξέδωκε σπουδαίας,
ποῦ μὲ καινὰς ἰδέαις
τὰς φυσιογνωμίας ἐτάζει τῶν ἀνθρώπων,
κι' ὄσο γιὰ τὴν ἴδικη καὶ πολλὴν δὲν θέλει κόπον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ δὲς, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀρμόδως τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρον τοῦ Διδότου.